
Ο υπνωτιστής

Λαρς Κέπλερ

Ο υπνωτιστής

Μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα σουηδικά:
Γιώργος Μαθόπουλος

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 250

Λαρς Κέπλερ, *Ο υπνωτιστής*

Lars Kepler, *Hypnotisören*

Μετάφραση Γιώργος Μαθόπουλος

Υπεύθυνος έκδοσης Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις Δημοσθένης Κερασίδης

Σελιδοποίηση Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Lars Kepler, 2009

Η ελληνική έκδοση πραγματοποιήθηκε κατόπιν συμφωνίας

με την Bonnier Group Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη),

Αθήνα, 2009

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Albert Bonniers Förlag,

Στοκχόλμη, 2009

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Αθήνα, Ιούνιος 2011

Κ.Ε.Τ. 6802 Κ.Ε.Π. 745/11

ISBN 978-960-16-4053-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΣΑΝ ΦΩΤΙΑ, ΟΠΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ Η ΦΩΤΙΑ. Ήταν οι πρώτες λέξεις που φέλλισε το υπνωτισμένο αγόρι. Είχε εκατοντάδες τραύματα από μαχαιριές στο πρόσωπο, στα πόδια, στην πλάτη, στον σβέρκο, στο πίσω μέρος του κρανίου του – σ' όλο του το σώμα. Παρότι η ζωή του κινδύνευε, το είχαν υπνωτίσει βαθιά, με την ελπίδα να δουν μέσα από τα δικά του μάτια τι είχε συμβεί.

«Προσπαθώ ν' ανοιγοκλείσω τα μάτια μου. Μπαίνω στην κουζίνα, αλλά κάτι δεν πάει καλά. Κάτι φεγγοβολεί ανάμεσα στις καρέκλες και μια κόκκινη φωτιά απλώνεται στο πάτωμα».

Ο υπαστυνόμος που το είχε βρει ανάμεσα σε πτώματα σε μια μονοκατοικία νόμιζε ότι ήταν νεκρό. Είχε χάσει πολύ αίμα και ήταν σε κατάσταση σοκ – εφτά ώρες ήταν βυθισμένο σε λήθαργο.

Ήταν ο μοναδικός μάρτυρας – κανένας άλλος δεν είχε επιζήσει. Ο Γιούνα Λίννα, αστυνομικός επιθεωρητής της Δίωξης Εγκλήματος, υπέθεσε πως το αγόρι θα μπορούσε να περιγράψει τον δράστη ο οποίος είχε πρόθεση να σκοτώσει όλα τα άτομα που είχε βρει στη μονοκατοικία, γι' αυτό και δε θα είχε φροντίσει να κρύψει το πρόσωπό του.

Αν δεν ήταν τόσο ιδιόμορφες οι περιστάσεις, δε θα είχε σκεφτεί ποτέ κανείς να απευθυνθεί σε υπνωτιστή.

Στην ελληνική μυθολογία ο θεός Ύπνος είναι ένα φτερωτό αγόρι που κρατάει στα χέρια του παπαρουνόσπορους. Είναι ο δίδυμος αδελφός του Θανάτου και γιος της Νύχτας και του Σκότους.

Η λέξη «υπνωτισμός» χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά με τη σύγχρονη σημασία της το 1843 από τον Σκοτσέζο χειρουργό James Braid, ο οποίος ήθελε έτσι να ορίσει μια κατάσταση που έμοιαζε με τον ύπνο και συνδύαζε εγρήγορση και δεκτικότητα.

Σήμερα είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο πως σχεδόν όλοι οι άνθρωποι μπορούν να υπνωτιστούν, αλλά εξακολουθούν να δίστανται οι απόψεις όσον αφορά την αξιοπιστία, την επικινδυνότητα και τη χρησιμότητα αυτής της μεθόδου. Ίσως αυτό να οφείλεται στο γεγονός ότι έχει γίνει κακή χρήση του υπνωτισμού από απατεώνες, θεατρίνους και ανθρώπους των μυστικών υπηρεσιών όλου του κόσμου.

Από τεχνική άποψη, είναι εύκολο να υπνωτιστεί ένας άνθρωπος. Η δυσκολία έγκειται στον έλεγχο της πορείας προς το συγκεκριμένο επίπεδο συνείδησης, στην καθοδήγηση του ασθενή και στην ανάλυση και αξιοποίηση των αποτελεσμάτων. Απαιτούνται ιδιαίτερες ικανότητες και εμπειρία ώστε να μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι κατέχει την τέχνη του υπνωτισμού. Σε όλο τον κόσμο υπάρχουν ελάχιστοι γιατροί ειδικευμένοι σε αυτό το αντικείμενο.

Νύχτα της 7ης προς την 8η Δεκέμβρη

ΜΕ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙΣΜΑ του τηλεφώνου ο Έρικ Μαρία Μπαρκ βγαίνει απότομα από το όνειρό του. Προτού ξυπνήσει ολότελα, ακούει τον ίδιο του τον εαυτό να λέει χαμογελώντας:

«Μπαλόνια και σερπαντίνες».

Η καρδιά του χτυπάει δυνατά από το απότομο ξύπνημα. Ο Έρικ δεν καταλαβαίνει το νόημα των λόγων του, δεν μπορεί να ερμηνεύσει το περιεχόμενο του ονείρου.

Για να μην ξυπνήσει τη Σιμόν, βγαίνει αθόρυβα από την κρεβατοκάμαρα, κλείνει την πόρτα και απαντάει:

«Ναι, Έρικ Μαρία Μπαρκ».

Κάποιος επιθεωρητής της Δίωξης Εγκλήματος, ο Γιούνα Λίννα, τον ρωτάει αν είναι σε θέση, μετά τον ύπνο, να κατανοήσει κάποια σημαντική πληροφορία. Ενώ ακούει τον επιθεωρητή, οι σκέψεις του εξακολουθούν να ξεχύνονται στον κενό, σκοτεινό χώρο που άφησε πίσω του το όνειρό του.

«Έχω ακούσει πως είσαι πολύ ικανός στην αντιμετώπιση ψυχικών τραυμάτων» λέει ο Γιούνα Λίννα.

«Ναι» απαντάει κοφτά ο Έρικ.

Παίρνει ένα αναλγητικό χάπι καθώς ακούει την αναφορά του περιστατικού. Ο επιθεωρητής τού εξηγεί πως χρειάζεται να ανακρίνει έναν μάρτυρα. Ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι είναι μάρτυρας μιας διπλής δολοφονίας. Το πρόβλημα είναι ότι το αγόρι είναι σοβαρά τραυματισμένο. Η κατάστασή του κρίνεται ασταθής, είναι αναίσθητο και δεν έχει ξεπεράσει ακόμα τον νευρικό κλονισμό. Στη διάρκεια της νύχτας μεταφέρθηκε από το νευρολογι-

κό τμήμα του Χούντινιε στη νευροχειρουργική κλινική του Καρολίνσκα, του πανεπιστημιακού νοσοκομείου στη Σόλνα.

«Ποιος είναι ο υπεύθυνος γιατρός;» ρωτάει ο Έρικ.

«Η Ντανιέλλα Ρίτσαρντς».

«Είναι ικανότατη και είμαι σίγουρος πως θα καταφέρει να...»

«Εκείνη ήθελε να σου τηλεφωνήσω» λέει ο επιθεωρητής διακόπτοντάς τον. «Χρειάζεται τη βοήθειά σου και μάλλον το ζήτημα επείγει».

Ο Έρικ γυρνάει στην κρεβατοκάμαρα για να πάρει τα ρούχα του. Ανάμεσα από τα ρολά περνάει μια αχτίδα φωτός από ένα φανάρι του δρόμου. Η Σιμόν είναι ανάσκελα και τον κοιτάζει με παράξενο, άδειο βλέμμα.

«Δεν ήθελα να σε ξυπνήσω» της λέει χαμηλόφωνα.

«Ποιος ήταν;» τον ρωτάει.

«Ένας αστυνομικός... επιθεωρητής, δεν άκουσα το όνομά του».

«Περί τίνος πρόκειται;»

«Πρέπει να πάω στο Καρολίνσκα» της αποκρίνεται. «Χρειάζονται βοήθεια σε σχέση με ένα αγόρι».

«Τι ώρα είναι, τέλος πάντων;»

Κοιτάζει το ξυπνητήρι και κλείνει τα μάτια της. Εκείνος βλέπει πως οι γεμάτοι φακίδες ώμοι της έχουν σημάδια από τις πτυχές του σεντονιού.

«Κοιμήσου τώρα, Σίξαν...» της ψιθυρίζει.

Ο Έρικ κουβαλάει τα ρούχα του στο χολ, σβήνει τη λάμπα και ντύνεται βιαστικά. Διακρίνει κάτι μεταλλικό να λαμπυρίζει και γυρνώντας διαπιστώνει πως ο γιος του έχει κρεμάσει τα παγοπέδιλά του στο πόμολο της εξώπορτας για να μην τα ξεχάσει. Παρότι ο Έρικ βιάζεται, πάει στην γκαρνταρόμπα, τραβάει το συρτάρι και βρίσκει τις προστατευτικές θήκες των παγοπέδινων. Τις προσαρμίζει στις αιχμηρές λεπίδες, αφήνει τα παγοπέδιλα πάνω στο χαλί του χολ και φεύγει από το διαμέρισμα.

Όταν ο Έρικ Μαρία Μπαρκ κάθεται στο αυτοκίνητο, είναι τρεις, νύχτα της Τρίτης, 8 Δεκέμβρη. Το χιόνι πέφτει αργά αργά από τον μαύρο ουρανό. Δε φυσάει καθόλου και οι βαριές χιονοφάδες απλώνονται νυσταγμένα στον άδειο δρόμο. Γυρίζει το κλει-

δί στη μηχανή και η μουσική κυλάει απαλά σαν κύμα: είναι το «Kind of Blue» του Miles Davis.

Ακολουθεί με το αυτοκίνητό του μια σύντομη διαδρομή μέσα στην πόλη που κοιμάται. Βγαίνει από την οδό Λούντμακαρ, παίρνει την οδό Σβέα και κατευθύνεται προς τη Νόρτουλ. Ο κολπίσκος Μπρούνσβικ φαντάζει σαν ένα μεγάλο σκοτεινό χάσμα πίσω από το χιόνι που πέφτει. Οδηγώντας με μικρή ταχύτητα μπαίνει στην περιοχή του νοσοκομείου, ανάμεσα στο μαιευτήριο και το νοσοκομείο της Άστριντ Λίντγκρεν που παρουσιάζει έλλειψη προσωπικού, περνάει μπροστά από το ακτινολογικό και το ψυχιατρικό τμήμα, παρκάρει στη συνηθισμένη θέση του έξω από τη νευροχειρουργική κλινική και βγαίνει από το αυτοκίνητο. Τα παράθυρα του ψηλού συγκροτήματος αντανακλούν το φως των ηλεκτρικών στύλων. Στον χώρο στάθμευσης που προορίζεται για τους επισκέπτες βρίσκονται ελάχιστα αυτοκίνητα. Οι μαύρες τσίχλες, με τα φτερά τους να θροΐζουν, πετούν στη σκοτεινιά των δέντρων. Ο Έρικ διαπιστώνει πως τέτοια ώρα δεν ακούγεται θόρυβος από τον αυτοκινητόδρομο.

Τοποθετεί στη σχισμή την κάρτα εισόδου, πληκτρολογεί τον εξαψήφιο κωδικό και μπαίνει στο φουαζέ. Ο μπλε πλαστικός τάπητας λαμπυρίζει σαν πάγος από το φως της οροφής. Τώρα πια αρχίζει να νιώθει την κούραση από τη συσσωρευμένη στον οργανισμό του αδρεναλίνη. Ο ύπνος ήταν γλυκός και έχει αφήσει μέσα του μια υπέροχη αίσθηση. Περνάει μπροστά από μια αίθουσα χειρουργείου και από τον τεράστιο αποσυμπιεστή, χαιρετάει μια νοσοκόμα και φέρνει ξανά στον νου του όσα του είπε ο επιθεωρητής στο τηλέφωνο: ένα αγόρι αιμορραγεί, έχει τραύματα σε όλο του το σώμα, ιδρώνει, δε θέλει να ξαπλώσει, είναι ανήσυχος και διψάει πολύ. Προσπαθούν να του μιλήσουν, αλλά η κατάστασή του χειροτερεύει. Η καρδιά του χτυπάει ξέφρενα και χάνει τις αισθήσεις του. Η Ντανιέλλα Ρίτσαρντς, η επιβλέπουσα γιατρός, αποφασίζει –και πολύ σωστά– να μην επιτρέψει στον επιθεωρητή να δει τον ασθενή.

Έξω από την πόρτα της πτέρυγας N18 στέκονται δυο ένστολοι αστυνομικοί. Μια ανησυχία διαγράφεται στα πρόσωπά τους καθώς πλησιάζει ο Έρικ – τουλάχιστον αυτό καταλαβαίνει ο ίδιος

από το ύφος τους. Ίσως είναι απλώς κουρασμένοι, σκέφτεται καθώς σταματάει μπροστά τους και δίνει τα στοιχεία του. Ο Έρικ τους βλέπει κάπως ανήσυχους. Ίσως είναι κουρασμένοι, σκέφτεται ενώ στέκεται μπροστά τους για να τους δείξει την ταυτότητά του. Της ρίχνουν μια βιαστική ματιά και αμέσως πατούν τον διακόπτη.

Ο Έρικ μπαίνει μέσα και σφίγγει το χέρι της Ντανιέλλα. Βλέπει την ένταση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της και το άγχος στις κινήσεις της.

«Πιες λίγο καφέ» του λέει.

«Προλαβαίνουμε;» ρωτάει ο Έρικ.

«Η αιμορραγία στο συκώτι είναι υπό έλεγχο» του λέει.

Ένας κύριος γύρω στα σαράντα πέντε, με τζιν παντελόνι και μαύρο σακάκι, στέκεται μπροστά στο μηχάνημα του καφέ και το χτυπάει ελαφρά. Τα μαλλιά του είναι ξανθά, ανάκατα, και τα χείλη του σφιγμένα – του προσδίδουν μια σοβαρή έκφραση. Ο Έρικ σκέφτεται πως ίσως είναι ο Μάγκνους, ο άντρας της Ντανιέλλα. Δεν τον έχει συναντήσει ποτέ, αλλά έχει δει τη φωτογραφία του στο γραφείο της.

«Είναι ο άντρας σου;» τη ρωτάει ο Έρικ δείχνοντας προς το μέρος του.

«Τι;»

Η Ντανιέλλα φαίνεται να το διασκεδάζει, παρά την έκπληξή της.

«Σκέφτηκα πως μπορεί να ερχόταν ο Μάγκνους μαζί μας».

«Όχι» του λέει γελώντας.

«Είσαι σίγουρη; Μπορώ να τον ρωτήσω» λέει ο Έρικ αστευόμενος κι αρχίζει να πηγαίνει προς το μέρος του.

Χτυπάει το κινητό της Ντανιέλλα. Γελάει ήδη τη στιγμή που απαντάει στην κλήση.

«Έρικ, άσε με...» του λέει λίγο πριν βάλει στο αυτί της το ακουστικό. «Ναι, Ντανιέλλα».

Προσπαθεί ν' ακούσει. Όμως τίποτα.

«Ναι, ποιος είναι;»

Περιμένει λίγο και πριν κλείσει πετάει ένα χαβανέζικο «Αλόχα». Πάει πίσω από τον Έρικ που πλησιάζει τον ξανθό κύριο. Το μηχάνημα του καφέ βουίζει και σφυρίζει.

«Πιες λίγο καφέ» του λέει ο κύριος προσπαθώντας να βάλει το φλιτζάνι στο χέρι του Έρικ.

«Όχι, ευχαριστώ».

Ο κύριος δοκιμάζει τον καφέ και χαμογελάει. Δυο λακκάκια εμφανίζονται στα μάγουλά του.

«Καλός είναι» λέει προσπαθώντας και πάλι να δώσει το φλιτζάνι στον Έρικ.

«Δε θέλω».

Ο κύριος πίνει λίγο ακόμα κοιτώντας τον Έρικ.

«Μπορώ να δανειστώ το κινητό σου;» τον ρωτάει ξαφνικά.
«Αν θέλεις... Ξέχασα το δικό μου στο αυτοκίνητο».

«Και τώρα θες να δανειστείς το δικό μου;» λέει απότομα ο Έρικ.

Ο ξανθός κύριος γνέφει καταφατικά κοιτώντας τον με τα ανοιχτόχρωμα μάτια του που έχουν κάτι από την γκριζάδα του στιλβωμένου γρανίτη.

«Μπορείς να δανειστείς ξανά το δικό μου» λέει η Ντανιέλλα.

«Ευχαριστώ».

«Τίποτα».

Ο ξανθός κύριος παίρνει το κινητό, του ρίχνει μια ματιά και την κοιτάζει.

«Σου υπόσχομαι ότι θα σου το επιστρέψω» της λέει.

«Έτσι κι αλλιώς, μόνο εσύ το χρησιμοποιείς» του λέει αστειευόμενη.

Ο κύριος γελάει και απομακρύνεται.

«Πρέπει να είναι ο άντρας σου» λέει ο Έρικ.

Η Ντανιέλλα κουνάει αρνητικά το κεφάλι. Δείχνει πολύ κουρασμένη. Έχει τρίψει τα μάτια της, ενώ το μάγουλό της έχει λερωθεί από την ασημόγκριζα μάσκαρα.

«Να δω τον ασθενή;» ρωτάει ο Έρικ

«Ευχαρίστως» του αποκρίνεται.

«Μίας και είμαι εδώ...» βιάζεται να συμπληρώσει ο Έρικ.

«Έρικ, θέλω πραγματικά ν' ακούσω τη γνώμη σου, γιατί δε νιώθω καθόλου σίγουρη».

Ανοίγει την αθόρυβη, βαριά πόρτα και ο Έρικ την ακολουθεί μέσα στο ζεστό δωμάτιο που βρίσκεται δίπλα στο χειρουργείο. Στο κρεβάτι είναι ξαπλωμένο ένα αδύνατο αγόρι. Δυο νοσοκό-

μες αλλάζουν τους επιδέσμους. Το αγόρι έχει εκατοντάδες τραύματα, άλλα βαθιά, άλλα επιφανειακά, σ' όλο του το κορμί. Στα πέλματα των ποδιών, στο στήθος, στην κοιλιά, στον σβέρο, στην κορυφή του κεφαλιού, στο πρόσωπο και στα χέρια.

Ο σφυγμός του είναι ασθενικός αλλά γρήγορος. Τα χείλη του είναι γκριζα. Είναι μούσκεμα στον ιδρώτα. Τα μάτια του είναι κλειστά. Η μύτη του είναι σπασμένη. Έχει ένα αιμάτωμα που απλώνεται σαν σύννεφο από τον λαιμό έως και το στήθος του.

Ο Έρικ παρατηρεί το πρόσωπο του αγοριού. Είναι όμορφο, παρ' όλες τις πληγές.

Η Ντανιέλλα τού εξηγεί σε ήρεμο τόνο τι εξέλιξη παρουσίασε και ποια είναι η κατάσταση του ασθενή. Σωπαίνει, όταν ακούει ένα χτύπημα στην πόρτα. Είναι και πάλι ο ξανθός κύριος. Τους κάνει νόημα από το παραθυράκι της πόρτας.

Η Ντανιέλλα και ο Έρικ κοιτάζονται και βγαίνουν από το δωμάτιο. Ο ξανθός κύριος στέκεται ξανά μπροστά στο μηχανήμα του καφέ που σφυρίζει πάλι.

«Ένα μεγάλο καπουτσίνο» λέει στον Έρικ. «Θα τον χρειαστείς μάλλον πριν συναντήσεις τον αστυνομικό που βρήκε το αγόρι».

Τώρα μόνο ο Έρικ καταλαβαίνει πως ο ξανθός κύριος είναι ο αστυνομικός επιθεωρητής που τον ξύπνησε περίπου πριν από μία ώρα. Η φινλανδοσουηδική προφορά του δεν ήταν τόσο έντονη στο τηλέφωνο – όμως ο Έρικ τότε ίσως ήταν πολύ κουρασμένος για να μπορέσει να το αντιληφθεί.

«Για ποιον λόγο να θέλω να συναντήσω τον αστυνομικό που βρήκε το αγόρι;» ρωτάει ο Έρικ.

«Για να καταλάβεις για ποιον λόγο πρέπει να ανακρίνω το...»

Ο Γιούνα σωπαίνει μόλις χτυπάει το κινητό της Ντανιέλλα. Το βγάζει από την τσέπη του σακακιού του, αγνοεί την Ντανιέλλα, που έχει ήδη απλώσει το χέρι της για να το πιάσει, και κοιτάζει την οθόνη.

«Για μένα είναι» λέει ο Γιούνα και απαντάει. «Ναι... Όχι, θέλω να έρθει εδώ. Εντάξει, αλλά δε με νοιάζει».

Ο επιθεωρητής χαμογελάει καθώς ακούει τις αντιρρήσεις του συναδέλφου του.

«Αν και παρατήρησα κάτι» λέει ο Γιούνα.

Ο άλλος τού λέει κάτι πολύ δυνατά.

«Θα το κάνω με τον δικό μου τρόπο» λέει ήρεμα ο Γιούνα και το κλείνει.

Δίνει στην Ντανιέλλα το κινητό και την ευχαριστεί.

«Δυστυχώς» λέει ο Έρικ. «Είμαι της ίδιας γνώμης με τη γιατρό Ρίτσαρντς».

«Πότε θα είναι σε θέση να μου μιλήσει;» ρωτάει ο Γιούνα.

«Δεν μπορεί να μιλήσει όσο βρίσκεται σε κατάσταση σοκ».

«Το ήξερα πως θα μου απαντούσες έτσι» λέει χαμηλόφωνα ο Γιούνα.

«Η κατάστασή του εξακολουθεί να είναι κρίσιμη» του εξηγεί η Ντανιέλλα. «Έχει πληγές στους πνεύμονες, στο λεπτό έντερο, στο συκώτι και...»

Μπαίνει στην αίθουσα ένας υπαστυνόμος με λερωμένη στολή. Στο βλέμμα του είναι ζωγραφισμένη η ανησυχία. Ο Γιούνα τού κάνει νόημα, τον πλησιάζει και του σφίγγει το χέρι. Ο Γιούνα τού λέει κάτι με αδύναμη φωνή και ο υπαστυνόμος τρίβει το στόμα του κοιτώντας προς τη μεριά των γιατρών. Ο επιθεωρητής τού επαναλαμβάνει πως χρειάζεται να μάθουν κάποια πράγματα για το συμβάν που θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν.

«Ναι, λοιπόν» λέει ο υπαστυνόμος και ξεροβήχει ελαφρά. «Μάθαμε από τον ασύρματο πως ένας καθαριστής βρήκε έναν νεκρό άντρα στις τουαλέτες των αθλητικών εγκαταστάσεων της Τούμπα. Κι εμείς ήμασταν με το περιπολικό στην οδό Χούντινε και το μόνο που χρειαζόταν να κάνουμε ήταν να στρίψουμε στην οδό Νταλ και να πάμε προς τη λίμνη. Ο συνάδελφός μου ο Γιάνε μπήκε μέσα, ενώ εγώ μιλούσα στον καθαριστή. Στην αρχή νομίσαμε πως ο άνθρωπος είχε πεθάνει από υπερβολική δόση, αλλά πολύ γρήγορα κατάλαβα πως κάτι άλλο είχε συμβεί. Ο Γιάνε βγήκε από τα αποδυτήρια κατάχλωμος και δεν ήθελε να με αφήσει να μπω. Τρεις φορές είπε “Ποτάμι το αίμα” και κάθισε στα σκαλιά και...»

Ο υπαστυνόμος σώπασε, κάθισε σε μια καρέκλα κι έμεινε να κοιτάζει μπροστά του με μισάνοιχτο στόμα.

«Θέλεις να συνεχίσεις;»

«Ναι... Έφτασε το ασθενοφόρο, αναγνωρίστηκε ο νεκρός και μου ανέθεσαν να μιλήσω στους συγγενείς. Έχουμε έλλειψη προσωπικού, γι' αυτό και πήγα μόνος. Η αρχηγός είπε πως δεν ήθελε ν' αφήσει τον Γιάνε να έρθει μαζί μου στην κατάσταση που ήταν. Το καταλαβαίνω».

Ο Έρικ ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του.

«Έχεις σίγουρα χρόνο ν' ακούσεις τι έγινε» του λέει ο Γιούνα ήρεμα με τη φινλανδοσουηδική προφορά του.

«Ο νεκρός άντρας» συνεχίζει ο υπαστυνόμος με χαμηλωμένο βλέμμα «ήταν καθηγητής στο λύκειο της Τούμπα κι έμενε σε μια περιοχή με νεόχτιστες μονοκατοικίες πάνω στον λόφο. Κανέννας δε μου άνοιξε την πόρτα. Χτύπησα πολλές φορές το κουδούνι. Δεν ξέρω τι με έκανε να πάω γύρω από το σπίτι και να φωτίσω με τον φακό το παράθυρο της πίσω πλευράς».

Ο υπαστυνόμος σωπαίνει. Τα χείλη του τρέμουν κι αρχίζει να ξύνει με το νύχι του το μπράτσο της καρτέλας.

«Σε παρακαλώ, συνέχισε» του λέει ο Γιούνα.

«Πρέπει να συνεχίσω; Δεν...»

«Βρήκες το αγόρι, τη μητέρα κι ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων. Μόνο το αγόρι ήταν ζωντανό».

«Αν και πίστεψα πως...»

Σωπαίνει. Έχει χλωμιάσει.

«Σ' ευχαριστώ που ήρθες, Έρλαντ».

Ο υπαστυνόμος γνέφει καταφατικά, σηκώνεται συγχυσμένος τρίβοντας με το χέρι του τη λερωμένη του στολή και βγαίνει από την αίθουσα.

«Ήταν όλοι τους σφαγμένοι» συνεχίζει ο Γιούνα. «Αυτό είναι παράνοια. Τους είχαν κλοτσήσει, τους είχαν μαχαιρώσει, τους είχαν κατακόψει... Όσο για το κοριτσάκι... το βρήκαν σε δυο κομμάτια. Το κάτω μέρος του κορμιού της βρισκόταν στην πολυθρόνα μπροστά στην τηλεόραση, και...»

Σωπαίνει κοιτώντας προσεκτικά τον Έρικ και συνεχίζει:

«Φαίνεται πως ο δράστης ήξερε ότι ο πατέρας των παιδιών βρισκόταν στις αθλητικές εγκαταστάσεις. Ήταν διαιτητής σ' έναν ποδοσφαιρικό αγώνα. Ο δράστης περίμενε να μείνει μόνος ο διαιτητής κι έπειτα πήγε και τον σκότωσε. Άρχισε να τον κομμα-

τιάζει – απίστευτη κτηνωδία. Ύστερα πήγε στη μονοκατοικία για να σκοτώσει και τους υπόλοιπους».

«Με αυτή τη σειρά έγιναν τα γεγονότα;» ρωτάει ο Έρικ.

«Αυτή είναι η δική μου εκτίμηση» απαντάει ο επιθεωρητής.

Ο Έρικ τριβει το στόμα του και αισθάνεται το χέρι του να τρέμει. «Μπαμπάς, μαμά, γιος, κόρη» σκέφτεται και κοιτάζει τον Γιούνα.

«Ο δράστης ήθελε να εξοντώσει όλη την οικογένεια» λέει ο Έρικ με ξέπνοη φωνή.

Ο Γιούνα κάνει μια χειρονομία που φανερώνει πως έχει τις αμφιβολίες του.

«Αυτό ακριβώς είναι που... Υπάρχει ακόμα ένα παιδί. Η μεγάλη αδελφή. Είναι είκοσι τριών χρόνων. Δεν μπορούμε να τη βρούμε. Δεν είναι στο διαμέρισμά της στο Σουντμπύμπερ ούτε στο σπίτι του αγοριού της. Θεωρούμε πολύ πιθανό ότι την αναζητά ο δράστης. Γι' αυτό θέλουμε να ανακρίνουμε τον μάρτυρα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα».

«Θα μπω μέσα και θα κάνω μια εμπειριστατωμένη ιατρική εξέταση» λέει ο Έρικ.

«Σ' ευχαριστώ» λέει ο Γιούνα κουνώντας ελαφρά το κεφάλι.

«Αλλά δεν μπορούμε να ρισκάρουμε τη ζωή του ασθενή με...»

«Το καταλαβαίνω» λέει ο Γιούνα διακόπτοντάς τον. «Αλλά ο χρόνος κυλάει, κι αν δεν έχουμε από πού να πιαστούμε, ο δράστης θα έχει περισσότερο χρόνο στη διάθεσή του για να ψάξει να βρει τη μεγάλη αδελφή».

«Θα έπρεπε να ερευνησετε τον τόπο του εγκλήματος» λέει η Ντανιέλλα.

«Η έρευνα βρίσκεται σε εξέλιξη» λέει ο Γιούνα.

«Πήγαινε εκεί και πες τους να κάνουν γρήγορα» του λέει η Ντανιέλλα.

«Έτσι κι αλλιώς, δεν πρόκειται να μας προσφέρει κάποιο στοιχείο» λέει ο επιθεωρητής.

«Τι εννοείς;»

«Θα βρούμε το DNA εκατοντάδων, μπορεί και χιλίων ανθρωπών, σ' αυτά τα δύο μέρη».

Ο Έρικ πάει ξανά στον ασθενή. Στέκεται μπροστά από το

κρεβάτι του και κοιτάζει το χλωμό, πληγισμένο πρόσωπο. Προσέχει την ελαφριά του ανάσα και τα παγωμένα χείλη του. Ο Έρικ τον καλεί με το όνομά του και το πρόσωπο του αγοριού συσπάζεται, φανερώνοντας μια έκφραση πόνου.

«Γιόζεφ...» του ξαναλέει σιγά ο Έρικ. «Με λένε Έρικ Μαρία Μπαρκ. Είμαι γιατρός και θέλω να σε εξετάσω. Μπορείς να μου κάνεις νόημα αν καταλαβαίνεις τι λέω».

Το αγόρι είναι εντελώς ακίνητο. Η κοιλιά του ανεβοκατεβαίνει ακολουθώντας τον ρυθμό της κοφτής, σύντομης αναπνοής του. Ο Έρικ πάντως είναι σίγουρος πως τον έχει ακούσει και ότι έχασε ξανά τις αισθήσεις του.

* * *

Ο Έρικ βγαίνει από το δωμάτιο μετά από μισή ώρα. Η Ντανιέλλα και ο επιθεωρητής τον κοιτάζουν.

«Θα τα καταφέρει;» ρωτάει ο Γιούνα.

«Είναι πολύ νωρίς για να δώσω μια απάντηση, αλλά έχει...»

«Το αγόρι είναι ο μόνος μάρτυρας που έχουμε» τον διακόπτει ο Γιούνα. «Κάποιος σκότωσε τον πατέρα του, τη μητέρα του και τη μικρή του αδελφή. Ο δολοφόνος αυτή τη στιγμή μάλλον ψάχνει να βρει τη μεγάλη αδελφή».

«Το ξέρουμε» λέει η Ντανιέλλα. «Αλλά πιστεύουμε πως η αστυνομία καλύτερα θα έκανε να ψάχνει για την κοπέλα παρά να ενοχλεί εμάς».

«Την ψάχνουμε, όμως προχωράμε πολύ αργά. Πρέπει να μιλήσουμε με το αγόρι, γιατί μάλλον έχει δει το πρόσωπο του δράστη».

«Πιθανόν να μας πάρει εβδομάδες μέχρι να μπορέσουμε να ανακρίνουμε το αγόρι» λέει ο Έρικ. «Θέλω να πω ότι δεν μπορούμε απλώς να τον ταρακουνήσουμε και να του πούμε πως ξεκληρίστηκε όλη του η οικογένεια».

«Αν υπνωτιστεί όμως...» λέει ο Γιούνα.

Στην αίθουσα πέφτει σιωπή. Ο Έρικ φέρνει στον νου του μια εικόνα: το χιόνι να πέφτει στο Μπρούνσβικ. Τότε που ήταν εκεί, οι χιονονιφάδες έπεφταν στριφογυρίζοντας στα σκοτεινά νερά κι ανάμεσα στα δέντρα.

«Όχι» ψιθυρίζει, λέγοντάς το πιο πολύ στον εαυτό του.

«Δε θα λειτουργούσε ο υπνωτισμός;»

«Δεν ξέρω τίποτε από υπνωτισμό» αποκρίνεται ο Έρικ.

«Θυμάμαι πολύ καλά τα πρόσωπα – έχω καλή μνήμη» λέει ο Γιούνα με ένα πλατύ χαμόγελο. «Είσαι ένας πασίγνωστος υπνωτιστής, θα μπορούσες να...»

«Είμαι μια μπλόφα!» τον διακόπτει ο Έρικ.

«Δε νομίζω...» λέει ο Γιούνα. «Κι εδώ έχουμε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης».

Η Ντανιέλλα κοκκινίζει και χαμογελάει κοιτώντας το πάτωμα.

«Δεν μπορώ» λέει ο Έρικ.

«Είναι στη δική μου ευθύνη ο ασθενής» λέει δυνατά η Ντανιέλλα. «Δε μου αρέσει και τόσο αυτή η ιδέα και δεν μπορώ να το επιτρέψω».

«Αν όμως έρχινες πως δε θα ήταν επικίνδυνο για τον ασθενή;» ρωτάει ο Γιούνα.

Ο Έρικ αντιλαμβάνεται πως ο αστυνομικός επιθεωρητής είχε σκεφτεί από την αρχή τον υπνωτισμό ως πιθανή διέξοδο. Καταλαβαίνει πως δεν πρόκειται για μια απλή παρόρμηση. Ο Γιούνα Λίνα τού ζήτησε να έρθει στο νοσοκομείο ώστε να μπορέσει να τον πείσει να υπνωτίσει τον ασθενή κι όχι επειδή είναι ειδικευμένος στην αντιμετώπιση ψυχικών τραυμάτων και καταστάσεων σοκ.

«Έχω δώσει μια υπόσχεση – να μην υπνωτίσω ποτέ ξανά» λέει ο Έρικ.

«Εντάξει, το καταλαβαίνω» λέει ο Γιούνα. «Άκουσα πως είσαι ο καλύτερος, αλλά... πώς να το κάνουμε... είμαι υποχρεωμένος να σεβαστώ την επιλογή σου».

«Λυπάμαι» λέει ο Έρικ.

Κοιτάζει τον ασθενή από το παραθυράκι και στρέφεται στην Ντανιέλλα.

«Του χορηγήθηκε Ντεσμοπρεσσίν;»¹

«Όχι, δεν του δίνω προς το παρόν» του απαντάει.

«Γιατί;»

1. Φάρμακο που χορηγείται σε ασθενείς οι οποίοι πάσχουν από μια μορφή διαβήτη (diabetes insipidus) ή έχουν υποστεί κάποια εγκεφαλική κάκωση. (Σ.τ.Μ.)

«Υπάρχει κίνδυνος θρόμβωσης».

«Γνωρίζω όλα τα επιχειρήματα πάνω στο ζήτημα, αλλά πιστεύω πως δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Δίνω συνέχεια Ντεσμοπρεσσίν στον γιο μου» λέει ο Έρικ.

Ο Γιούνα σηκώνεται με φόρα από την καρέκλα.

«Θα σου ήμουν υπόχρεος αν μου σύστηνες κάποιον άλλον υπνωτιστή» λέει στον Έρικ.

«Δεν ξέρουμε καν αν ο ασθενής θα ξαναβρεί τις αισθήσεις του» λέει η Ντανιέλλα.

«Κι εγώ υπολόγιζα πως...»

«Φυσικά, πρέπει να έχει τις αισθήσεις του για να είναι σε θέση να υπνωτιστεί» λέει με χαμόγελο, ολοκληρώνοντας τη σκέψη της.

«Άκουσε τον Έρικ όταν του μίλησε» λέει ο Γιούνα.

«Δε νομίζω...» μουρμουρίζει η Ντανιέλλα.

«Πράγματι, με άκουσε» λέει ο Έρικ.

«Θα μπορούσαμε να σώσουμε την αδελφή του» συνεχίζει ο Γιούνα.

«Πάω σπίτι μου» λέει χαμηλόφωνα ο Έρικ. «Δώσ' του Ντεσμοπρεσσίν και σκέψου μήπως θα έπρεπε να χρησιμοποιήσεις τον αποσυμπιεστή».

Βγαίνει από την αίθουσα και καθώς βαδίζει στον διάδρομο βγάζει την ιατρική του μπλούζα. Μπαίνει στο ασανσέρ. Κάτω στο φουαγέ υπάρχει πολύς κόσμος. Οι πόρτες είναι ανοιχτές κι έχει χαράξει. Βγαίνει με το αυτοκίνητο από το πάρκιγκ κι αμέσως παίρνει από τη θήκη του ταμπλό ένα μικρό ξύλινο κουτί. Χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον δρόμο, ανοίγει το ζωγραφισμένο καπάκι που δείχνει έναν ιθαγενή κι έναν πολύχρωμο παπαγάλο. Πιάνει τρία χάπια και τα καταπίνει μεμιάς. Έχει ανάγκη από δύο ώρες ύπνο τώρα το πρωί, πριν ξυπνήσει ο Μπέντζαμιν και χρειαστεί την ένεσή του.